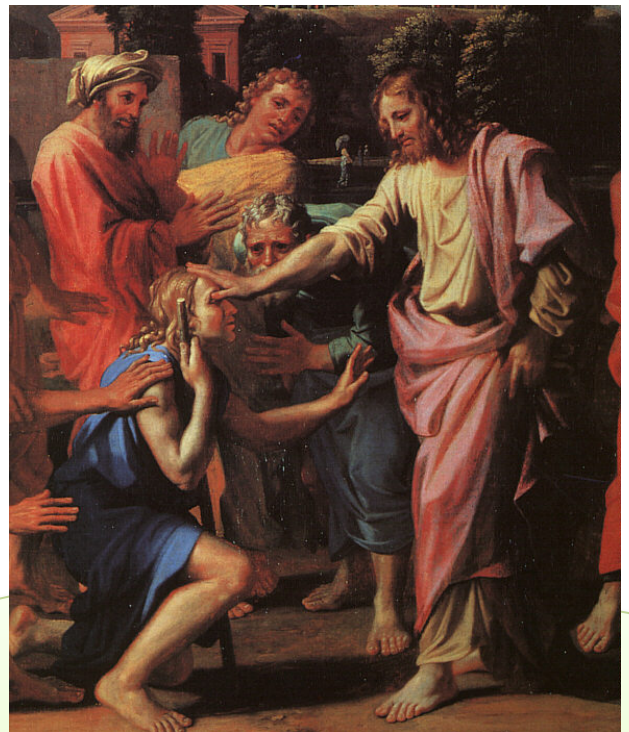

4. SØNDAG I FASTEN (år A)

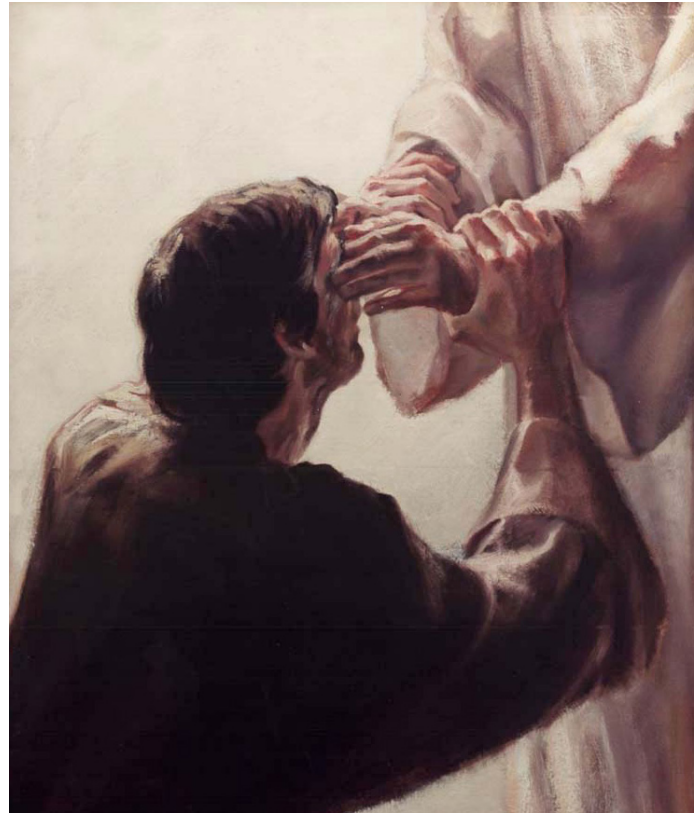
Joh 9,1–41 (kortere form: 9,1.6–9.13–17.34–38)

På den tid fikk Jesus øye på en mann som var blind fra fødselen av. Så spyttet han på jorden, laget en søledeig med spyttet, og smurte deigen på hans øyne. Så sa han: «Gå og vask deg i Sjiloah-dammen.» (Sjiloah betyr «utsendt».) Han gikk da av sted og vasket seg, og kom seende tilbake. Naboene og de som hittil hadde vært vant til å se ham som tigger, sa da: «Er ikke dette han som satt og tigget?» Noen mente at det var ham; andre sa: «Nei, det er bare en som ligner ham.» Da sa han selv: «Jo, det er meg.» De tok ham da med til fariseerne, han som tidligere hadde vært blind. Det var en sabbat, den dagen da Jesus hadde laget deigen og åpnet hans øyne. Fariseerne spurte ham nå i sin tur hvordan han hadde fått synet igjen. Og han svarte: «Han smurte en søledeig på øynene mine, og så vasket jeg meg – og nå ser jeg.» Noen av fariseerne sa da: «Denne mannen kommer ikke fra Gud; han overholder jo ikke sabbaten.» Men andre sa: «Hvordan skulle en synder kunne gjøre slike jærtegn?» og slik begynte de å strides. Men så vender de seg igjen til den blinde: «Hva er din mening om ham, siden han har åpnet øynene dine?»

Han svarte: «Han er en profet.» Hvis denne mannen ikke var fra Gud, da kunne han ingenting gjøre.» Da svarte de: «I synd er du født, helt igjennom, og så vil du lære oss!» og dermed kastet de ham ut. Jesus fikk høre at de hadde kastet ham ut. Og da han møtte ham, spurte han ham: «Tror du på Menneskesønnen?» Den annen svarte: «Skal jeg kunne tro på ham, Herre, må du si meg hvem han er?» Jesus sa: «Du har alt sett ham: Det er han som taler med deg nå.» Og den annen sa: «Jeg tror, Herre» – og kastet seg ned for å hylle ham.»

przechodząc obok ujrzał pewnego człowieka, niewidomego od urodzenia. To powiedziawszy splunął na ziemię, uczynił błoto ze śliny i nałożył je na oczy niewidomego, i rzekł do niego: «Idź, obmyj się w sadzawce Siloam²» - co się tłumaczy: Posłany. On więc odszedł, obmył się i wrócił widząc. A sąsiedzi i ci, którzy przedtem widywali go jako żebraka, mówili: «Czyż to nie jest ten, który siedzi i żebrze?» Jedni twierdzili: «Tak, to jest ten», a inni przeczyli: «Nie, jest tylko do tamtego podobny». On zaś mówił: «To ja jestem». Zaprowadzili więc tego człowieka, niedawno jeszcze niewidomego, do faryzeuszów. A tego dnia, w którym Jezus uczynił błoto i otworzył mu oczy, był szabat. I znów faryzeusze pytali go o to, w jaki sposób przejrzał. Powiedział do nich: «Położył mi błoto na oczy, obmyłem się i widzę». Niektórzy więc spośród faryzeuszów rzekli: «Człowiek ten nie jest od Boga, bo nie zachowuje szabatu». Inni powiedzieli: «Ale w jaki sposób człowiek grzeszny może czynić takie znaki? I powstało wśród nich rozdwojenie. Ponownie więc zwrócili się do niewidomego: «A ty, co o Nim myślisz w związku z tym, że ci otworzył oczy?» Odpowiedział: «To prorok». ».

Na to dali mu taką odpowiedź: «Cały urodziłeś się w grzechach, a śmiesz nas pouczać?» I precz go wyrzucili. Jezus usłyszał, że wyrzucili go precz, i spotkawszy go rzekł do niego: «Czy ty wierzysz w Syna Człowieczego?» On odpowiedział: «A któż to jest, Panie, abym w Niego uwierzył?» Rzekł do niego Jezus: «Jest Nim Ten, którego widzisz i który mówi do ciebie». On zaś odpowiedział: «Wierzę, Panie!» i oddał Mu pokłon.».